

Кжде да е отъ нѣкжде сега
добрата му рожденна майка, че
на синъ да се порадва... Да познае
на старини и почитъ и утѣха...

- Ехъ, почитъ тя и приживе позна.
Че кой не ѝ отдаде слава, честь,
когато се за селото застѣпи
и безъ страхъ тя на гърцитѣ отвърна:
"Безъ Божий домъ не ще останемъ ний" --
кога да е: пакъ ще си въздигнемъ храмъ!
- Юнакъ жена! Окото ѝ не трепна,
когато ѝ заптието посочи
ханджара си. И преди да умре
извика съ гласъ: "знамъ, че еднѣжки се
/мре"!

/Пристига Майсторъ Лалио. И като ги поздравя-
ва поема ржката на първия старецъ да я цѣлу-
/не.

Първиятъ. Не ти на менъ. А ний на тебъ ржка
полага се....

/Майсторъ Лалио поема ржката на втория/
Майсторъ Лалио. Кога и менъ главата
като на васъ побѣлѣе - тогасъ
заслужилъ бихъ тагвазъ голѣма честь.
/Дълго се гледатъ и тримата/

Вториятъ. /пресълзенъ/ Защо, защо десетина го-
/дини
не съмъ по_младъ, че утре съ тебъ да
/трѣгна...

Майстора. Такива като васъ сж нуждни тукъ,
че знаете съ топла, блага речъ
надеждата да будите въ сърцата
и съ мждрини да сгрѣвате душата...
А пъкъ за тамъ... За Одринъ, то се знай
по-младитѣ ще да поведе азѣ самъ.
Тамъ чака ни упоренъ трудъ, лишения.
Вий дадохте що можахте на време -
сега на насъ по-младитѣ е редъ
да сториме що_годе на народъ.
I. Е, тѣй е! тѣй! Що можемъ ще го сторимъ.
За насъ - не би! Дано за нашитѣ внуци
да вдигнемъ църква...
Не бива само
Безъ вѣра въ Богъ дао оставаме ний...